

Изведнажъ вратата се отвори и три пищялки гръмнаха въ ушитѣ на стареца. Драпъ заскача съ лай, а на стълбитѣ се изсипа цѣла купчина глогови клончета.

— Браво, дѣдовитѣ, да сте ми живи и здрави!
— засмѣ се старецътъ.

— Ха сега, Дончо, вземи, моето момче, най-голѣмия клонъ, та го забучи на пжтната врата!

Ти, Славчо, да сложишъ други по всичкитѣ врати на одаитѣ, а пъкъ Анчето да донесе отъ иконо-стаса великденскитѣ свѣщи, да ги залепи на всѣко дръвче и да ги запали.

Следъ нѣколко минути и тази работа бѣше свършена и децата насѣдаха по стѣпалата до дѣда си.

Бѣше се мръкнало вече, но въ съседнитѣ дворове — презъ уличката и въ цѣлата махала